Opłata pocztowa uiszczona gotówką

Cena 50 groszy

ORZECZNICTWO BUCHALTERYJNO - PODATKOWE

TYGODNIK

Prenumerata kwartalna 4 zł. 50 gr.
wraz z dodatkiem „Sprawy Dewizowe"
i przesyłką pocztową
Konto P. K. O. Nr. 22.308
Administracja Warszawa, Senatorska 8

REDAKTOR
Dr. EMANUEL ISERZON
Adwokat

Nr. 11 (12) Warszawa, 29 kwietnia 1937 r. Rok II

JERZY WITKOWSKI
rzeczoznawca księgowości zaprzysiężony przy Izbie Przemysłowo-Handlowej w Warszawie

SYSTEM KSIĘGOWOŚCI KOMISANTA

Komis krajowy

W związku z urzędowym nakazem (okólnik Ministerstwa Skarbu z dn. 5.X.36 L. D. V 8709/I/36*) wykazywania w księgach komisanta towarów otrzymywanych do komisowej sprzedaży, ciąży na komisantach obowiązek prowadzenia księgowości, któraby zadość czyniła wymaganiom władz fiskalnych.

Zapisy należy, zdaniem moim, przeprowadzać w sposób następujący:

1. Komisant otrzymuje towar do sprzedaży wraz ze specyfikacją zawierającą spis towaru oraz wykaz jego wartości.

a) Komisant po otrzymaniu towaru wciąga go do księgi magazynowej towarów komisowych oraz przeprowadza następujące zapisy w księgach handlowych:

Dt. Towary komisowe   Ct. Komitent rk komisowy

b) Po sprzedaży towaru komisowego należy wciągnąć na rozchód do księgi magazynowej towarów komisowych sprzedane ilości oraz przeprowadzić następujące zapisy w księgach handlowych:

Dt. Komitent rk komisowy   Ct. Towary komisowe

---

*) Ogłoszony w nr. 1 Orzecznictwa Buchalteryjno-Podatkowego za r. 1936.

Następnie dokonać należy następujących zapisów:

c) jeżeli sprzedaż towarów komisowych odbywa się za gotówkę:

Dt. Kasa lub Bank	Ct. Komitent rk bieżący
Dt. Komitent rk bieżący	Ct. Kasa lub Bank.

d) jeżeli sprzedaż towarów komisowych odbywa się na kredyt wekslowy:

Dt. Odbiorca komisowy	Ct. Komitent rk bieżący
Dt. Weksle komitenta	Ct. Odbiorca komisowy
Dt. Komitent rk bieżący	Ct. Weksle komitenta

e) jeżeli sprzedaż towarów komisowych odbywa się na kredyt bez pokrycia wekslowego:

Dt. Odbiorca komisowy	Ct. Komitent rk bieżący
Dt. Kasa lub Bank	Ct. Odbiorca komisowy
Dt. Komitent rk bieżący	Ct. Kasa lub Bank

f) jeżeli odbiorca komisowy zwrócił towar:

Dt. Towary komisowe	Ct. Komitent rk komisowy
Dt. Komitent rk bieżący	Ct. Odbiorca komisowy

g) jeżeli odbiorca komisowy uzyskał bonifikatę lub sconto:

Dt. Komitent rk bieżący	Ct. Odbiorca komisowy

2. Komisant otrzymuje towar do sprzedaży wraz ze specyfikacją, zawierającą spis towaru bez podania jego wartości, z klauzulą sprzedaży po cenie rynkowej.

W tym wypadku komisant po otrzymaniu towaru winien wciągnąć go tylko do księgi magazynowej towarów komisowych, nie uskuteczniając zapisów do innych ksiąg handlowych. Nie mając wartości towaru oddanego w komis, komisant nie może obciążać towarów komisowych, ani uznawać rku komisowego komitenta. W takim wypadku, określanie wartości towarów komisowych, będących przecież własnością komitenta, symboliczną złotówką — uważam za niewłaściwe, zapisy w księgach w szczególności — wykazane wartości, winny być rzeczywiste, a nie zmyślone i sztuczne, zwłaszcza wówczas, gdy towar jest cudzą własnością.

Sposób księgowania komisu zagranicznego omówiony będzie w następnym numerze.

Mgr. A. BOJKO

WYDATKI NA INWESTYCJĘ NIERUCHOMOŚCI A WYMIAR PODATKU DOCHODOWEGO

Art. 8 p. 1 ustawy o podatku dochodowym (DURP, 1936, poz. 6) głosi: „Z przychodów, osiągniętych z poszczególnych źródeł, nie mogą być potrącone wydatki na powiększenie lub ulepszenie zródła dochodu“. § 29 p. 4 lit. a Rozp. wyk. do powołanej ustawy stanowi zaś, iż od

przychodów z budynków nie są potrącalne wydatki na budowę i przebudowę, trwałe ulepszenie i upiększenie domu itp.

Przepisy powyższe nie zawierają określenia, co należy rozumieć przez wydatki na inwestycję nieruchomości. Natomiast zarówno w praktyce jak i judykaturze NTA utarła się nazwa „wydatki inwestycyjne“ dla oznaczenia kosztów niepotrącalnych na mocy art. 8 p. 1 ustawy o podatku dochodowym, w przeciwieństwie do tzw. „wydatków eksploatacyjnych“, potrącalnych w myśl art. 6 tejże ustawy.

NTA w szeregu wyroków dał wyraz swemu poglądowi, iż wydatki związane z nabyciem, zorganizowaniem, powiększeniem, rozszerzeniem lub zwiększeniem wydajności źródła dochodu, stanowią w myśl art. 8 p. 1 ustawy wydatki niepotrącalne z przychodów (wyr. z 26.X 1934 l. rej. 1778/31. OPA 1935, poz. 1229). Dla kwalifikacji podatkowej wydatku, jako inwestycyjnego bez znaczenia jest okoliczność, czy z punktu widzenia prawa handlowego efekt powiększenia, ulepszenia bądź usprawnienia źródła dochodu wyraża się w zwiększeniu majątku przedsiębiorstwa, nadającym się do uwidocznienia w aktywach jego bilansu (wyr. z 26.X 1934 l. rej. 1778/31 i z 16.XII 1935, l. rej. 6194/33, OPA 1936, poz. 1560). O istocie pojęcia inwestycji, nie decyduje, zdaniem NTA, zwiększenie dochodowości na skutek dokonania danej inwestycji. Również do istoty pojęcia wydatków inwestycyjnych nie należy warunek, aby skutki inwestycji były widoczne odrazu, oraz aby dokonana inwestycja miała wpływ na wydajność źródła dochodu. NTA uznał, że nie są potrącalne wydatki, mające na celu tylko ilościowe powiększenie istniejącego stanu elementów źródła dochodu, a zatem, że koszty wszelkiego powiększenia źródła dochodu, nawet w wypadku, kiedy celem powiększenia źródła dochodu jest zapobieżenie pogorszeniu przychodu, a nie wzmożenie dochodu (wyr. z 17.X 1934, l. rej. 1719/31. OPA 1935, poz. 955 oraz 30.XI 1934, l. rej. 10326/31, OPA 1935, poz. 976).

Oczywiście zagadnienie, czy poszczególny wydatek dokonany przez właściciela nieruchomości należy uważać za inwestycyjny, jest kwestią faktu. W praktyce zalicza się do wydatków na inwestycję nieruchomości koszty zaprowadzenia nowej instalacji, centralnego ogrzewania, koszty związane z zamianą oświetlenia schodów — gazowego na elektryczne, wydatki na przebudowę lub nadbudowę domu itp. Natomiast do wydatków „eksploatacyjnych“, potrącalnych w myśl art. 6 zalicza się koszty naprawy i utrzymania budynków w dobrym stanie np. wywóz nieczystości, oświetlenie schodów, koszty utrzymania instalacji gazowej, wodociągowej i kanalizacyjnej, windy itp.

W kwestii, czy do inwestycyjnych wydatków należą koszty remontu domu, NTA orzekł, że potrącalność kosztów „generalnego odnowienia“ zależy od tego, czy chodzi o wydatek na powiększenie lub ulepszenie źródła dochodu, czy też o utrzymanie jego sprawności na dawnym poziomie, a zatem, że samo określe-

nie wydatku jako kosztów „generalnego remontu“ nie przesądza jeszcze o charakterze wydatku jako inwestycyjnego (wyr. z 21.VI 1934, l. rej. 3649/30, OPA 1934, poz. 833 i z 25.XI 1933, OPA 1933, poz. 503). Jeżeli jednak dom w chwili nabycia znajdował się w stanie wymagającym remontu, to niewątpliwie wydatek na remont takiego domu w celu doprowadzenia go do odpowiadającego przeznaczeniu stanu używalności, podpadać będzie pod pojęcie wydatku inwestycyjnego, jako wydatek na ulepszenie źródła dochodu (wyr. NTA z 1.V 1935, l. rej. 4311/33, OPA 1935, poz. 1104). Za wydatek inwestycyjny uznał NTA również wydatek ponoszony przez właściciela domu na połączenie z kanalizacją i wodociągiem miejskim, choćby to połączenie było przymusowe, uzasadniając swoje stanowisko tym, że „sens gospodarczy połączenia domu, choćby mającego własne urządzenie wodociągowo-kanalizacyjne, polega na polepszeniu warunków higienicznych danej nieruchomości, co uznane być musi za ulepszenie źródła dochodu w rozumieniu art. 8 p. 1 (wyr. NTA z 12.VI 1935, l. rej. 6839/33 Zb. Wyr. 1080 S).

INSTRUKCJA

w sprawie uiszczania należności podatkowych papierami wartościowymi

A. Powołane w okólniku z dn. 5 kwietnia 1937 r. rozporządzenia Ministra Skarbu ogłoszone również w Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 9, poz. 286 zmieniają częściowo dotychczas obowiązujące zasady przyjmowania walorów na podatki, a mianowicie:

I. Umożliwiają uiszczanie należności podatkowych nietylko walorami objętymi dotychczas obowiązującą instrukcją, a mianowicie:

1) oblig. 3% państwowej renty ziemskiej,
2) Skryptami Dłużnymi Skarbu Pańs wa,
3) 4½% list. zast. Państw. Banku Rolnego,
4) oblig. 6% Pożyczki Narodowej,
5) oblig. 5% pożyczki konwersyjnej z 1924 r.,
6) oblig. 4% pożyczki konsolidacyjnej,

lecz również:

7) oblig. 5% kolejow. pożyczki konwers. z 1926 r. oraz
8) oblig. 3% premiowej pożyczki inwestycyjnej.

Zauważa się przy tym, że obligacje 5% państwowej renty ziemskiej Ser. I będą przyjmowane na dotychczasowych zasadach lecz tylko **do dnia 15 maja 1937 r.**

II. Rozszerzają czasokresy, w ramach których można uiszczać należności podatkowe walorami.

III. Utrzymując dotychczasową zasadę, że dodatki samorządowe do państwowych podatków, wraz z odsetkami i odsetkami ulgowymi na rzecz tych samorządów mają być płacone w gotowiźnie — ustalają zasadę w odniesieniu do tych podatków, w których związki samorządowe posiadają udziały, że zaległości w tych podatkach powstałe w czasie od dnia 1 stycznia 1933 r. mogą być płacone walorami tylko w czę-

ści, przypadającej na rzecz Skarbu Państwa, pozostała zaś część; a mianowicie część przypadająca samorządom tytułem udziału, ma być uiszczona gotówką.

Przykład: zaległość płatnika X w podatku przemysłowym od obrotu za rok 1933 wynosi 600 zł. Płatnik składa na poczet tej należności walory nom. wart. 200 zł. Obligacje mogą być przyjęte pod warunkiem jednoczesnego uiszczania przypadającego związkowi samorządowemu udziału w kwocie 40 zł 96 gr gotowizną.

W przypadkach tego rodzaju obliczenie sumy, przypadającej do pobrania w gotowiźnie na rzecz związku samorządowego, należy oprzeć na następującej formułce:

$$83 - 17$$
$$100 - X$$
$$X = \frac{17 \times 100}{83} = 20.48$$

Przykład 2: Tenże płatnik składa na poczet powyższej należności walory nom. wartości 600 zł. W tym przypadku mogą być przyjęte walory tylko na sumę maks. 490 zł, reszta zaś ma być uiszczona w gotowiźnie, przypadający bowiem związkowi samorządowemu udział, wynosi od uiszczonej sumy 600 zł — 102 zł, 600—102 = 498 zł. Sumę tę należy zaokrąglić wdół do wysokości 490 zł, w myśl zasady zawartej w § 5 p. 3 rozporządzenia o ile oczywiście dany walor wypuszczony jest również w odcinkach 10-cio złotowych.

IV. Ustalają zasadę, że walory mają być zaopatrzone we wszystkie bieżące kupony. W razie przeto braku kuponów walory nie mogą być przyjęte na należność podatkową.

Ponadto zwraca się szczególną uwagę na niektóre postanowienia rozporządzenia Ministra Skarbu o uiszczeniu należności podatkowych papierami wartościowymi, a mianowicie na postanowienia zawarte:

a) w § 3, w myśl których **legitymowani** posiadacze obligacyj 3% państwowej renty ziemskiej, oraz 4$^1/_2$% listów zastawnych Państwowego Banku Rolnego mogą płacić tymi walorami również zaległości podatkowe, powstałe po dniu 31 marca 1934 r.

b) w § 5 ust. 6, w myśl których umorzenie części należności na podstawie przytoczonych w rozporządzeniu ustaw pozbawia płatnika możności uiszczenia reszty należności walorami (wyjątek — uprawnienia płatnika, wynikające z § 10 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 15 kwietnia 1935 r. o czym bliżej mowa w części „B" niniejszej instrukcji).

Zauważa się przy tym, że z dniem wejścia w życie powołanego na wstępie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 18 marca 1937 r. traci moc obowiązującą przepis ustępu drugiego okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 5 października 1936 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 28, poz. 839), przewidujący możliwość wydawania postanowień zezwalających na spłatę reszty umorzonej zaległości walorami.

W przypadkach jednak, gdy przed wejściem w życie wspomnianego rozporządzenia przyznano płatnikowi w postanowieniu prawo do uiszczania reszty umorzonej zaległości walorami, a płatnik dotrzymuje warunków objętych tym postanowieniem, służy mu nadal prawo uiszczenia **określonej w postanowieniu** części zaległości papierami wartościowymi.

Zwraca się zarazem uwagę kas urzędów skarbowych na potrzebę dokonywania w rubryce „Uwagi" ksiąg bierczych adnotacyj o umorzeniu części zaległości podatkowej a to celem zapobieżenia niewłaściwemu przyjęciu walorów w okresach następujących po okresie, w którym dokonano częściowego umorzenia.

c) w § 5 ust. 7 i 8 w myśl których obligacje 6% Pożycki narodowej, oraz skrypty dłużne Skarbu Państwa będą przyjmowane li tylko od legitymowanych posiadaczy,

d) na § 6 w sprawie nadpłat powstałych z uiszczeń walorami.

Zauważa się, że sprzedaż walorów w myśl § 6 ust. 2 może odbywać się li tylko za pośrednictwem Banku Polskiego, Banku Gospodarstwa Krajowego oraz Pocztowej Kasy Oszczędności.

Ministerstwo Skarbu ustala następujący tryb postępowania, oraz zarachowywania wyżej wymienionych walorów przyjętych na podatki.

. . . .

B. W myśl postanowień § 1 i 10 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 15 kwietnia 1935 r. o ulgach w spłacie zaległości podatkowych (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 11 poz. 260) zaległości odroczone w podatkach państwowych: gruntowym, przemysłowym od obrotu, dochodowym (dz. 1) od nieruchomości, od lokali, od placów budowlanych i wojskowym mogą być uiszczane obligacjami 6% Pożyczki Narodowej, oraz 5% państwowej pożyczki konwersyjnej z 1924 r., nietylko w części przypadającej Skarbowi Państwa, lecz również w części przypadającej związkom samorządowym.

Poza tym zasady przyjmowania i zapisywania do dzienników i ksiąg rachunkowych są analogiczne do ustalonych w części A niniejszej instrukcji.

. . . .

(—) T. Grodyński.
Podsekretarz Stanu.

ORZECZNICTWO W PRZEDMIOCIE KSIĘGOWOŚCI

55.

UPADŁOŚĆ A OBOWIĄZEK UISZCZANIA PODATKU PRZEMYSŁOWEGO OD OBROTU.

Bezpośrednim skutkiem upadłości jest utrata przez upadłego praw zarządu majątkiem. Upadłość nie wywołuje natomiast żadnych zmian w przedsiębiorstwie jako takim. Cel ustawy o państwowym podatku przemysłowym wymaga, aby przedsiębiorstwa znajdujące się w stanie likwidacji ulegały podatkowi na równi z innymi przedsiębiorstwami. NTA, z dn. 22 stycznia 1937, l. rej. 8327/34.

Z uzasadnienia. Dnia 22 listopada 1933 zbadał buchalter skarbowy księgę wpływów i wydatków syndyka ostatecznego masy upadłości „Towarzystwa Akcyjnego W." i stwierdził, że obrót tej firmy wyniósł w r. 1932 sumę 501 zł., od której to sumy wymierzony został podatek od obrotu według stawki 2%. Wniesionego od wymiaru odwołania nie uwzględniło Ministerstwo Skarbu orzeczeniem z 13 lipca 1934 nr D. V. 25477/4/34. Na to orzeczenie została wniesiona skarga do Najwyższego Trybunału Administracyjnego, który rozważył, co następuje.

Zaskarżone orzeczenie umotywowane zostało tym, że likwidacja przedsiębiorstwa nie odbiera mu charakteru przedsiębiorstwa na zysk obliczonego, okoliczność zaś, że likwidację prowadzi organ przez sąd ustanowiony i że kompetencje tego organu w zarządzie są ograniczone,

jest bez znaczenia dla obowiązku podatkowego. Skarga zaś zwalcza to uzasadnieuie, twierdząc, że skoro pod powagą prawa następuje przymusowa likwidacja przedsiębiorstwa, to przestaje istnieć samo przedsiębiorstwo, a pozostaje tylko masa czynna byłego przedsiębiorstwa, o której ustawa o państwowym podatku przemysłowym poz. 110/32 Dz. Ust. w art. 1 nie wspomina.

Trudnoby było uznać za słuszne powyższe twierdzenie skargi na tle przepisów kodeksu handlowego, skoro kodeks ten (art. 442) jako bezpośredni skutek upadłości przewiduje jedynie utratę przez upadłego prawa zarządu majątku, a tym samym przedsiębiorstwa, natomiast nie przewiduje żadnych zmian w przędsiębiorstwie jako takim. Zmiany te pojawiają się dopiero po upływie pewnego czasu, wskutek działalności organów, na które w toku postępowania upadłościowego przechodzi zarząd przedsiębiorstwa, a których czynności skierowane są na likwidację przedsiębiorstwa. Likwidacja może trwać czas dłuższy, a zarządcy przedsiębiorstwa uprawnieni sa do wykonywania w tym czasie wszelkich takich czynności, które ustawa o państwowym podatku przemysłowym kwalifikuje jako obrót podatkowy (art. 4 i 5), tj. w pierwszej linii sprzedaży wytworów przedsiębiorstwa (przedmiotów produkcji). Cel ustawy o państwowym podatku przemysłowym wymaga, aby przedsiębiorstwa znajdujące się w stanie likwidacji ulegały podatkom na równi z innymi przedsiębiorstwami, a zwolnienie przedsiębiorstw likwidowanych od podatku mogłoby znaleźć uzasadnienie jedynie w wyraźnym przepisie ustawy, który nie istnieje.

Z zasad powyższych należało skargę oddalić jako nieuzasadnioną.

Zagadnieniami, jaki jest wpływ likwidacji i upadłości na obowiązek w zakresie podatku przemysłowego, zajmują się Sądy Najwyższe nie poraz pierwszy.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 2 grudnia 1932 r. II 4 k. 888/32 wypowiedział pogląd, że „okoliczność, iż pewne przedsiębiorstwo jest w stanie likwidacji nie uzasadnia ani zwolnienia, ani żadnych ulg w zakresie nabywania świadectwa przemysłowego".

W wyroku z dnia 21 sierpnia 1934 r. 3 K 754/34 Sąd Najwyższy wypowiada się w następujący sposób: „Moment otwarcia upadłości nie odbiera przedsiębiorstwu charakteru przedsiębiorstwa na zysk obliczonego. Postępowanie upadłościowe jako mające na celu zaspokojenie wierzycieli upadłego dłużnika samo w sobie w istocie swej nie jest i nie może być obliczone na zysk przedsiębiorcy. Jest ono jednak w całym okresie trwania przedsiębiorstwa tylko jednym jego etapem i to zwykle — jednak nie zawsze—końcowym. Nie musi być tym końcowym etapem, bo zasadniczo istnieje możność, co nieraz ma miejsce, uregulowania interesów upadłego dłużnika, który w dalszym ciągu to samo przedsiębiorstwo „w celu zysku" prowadzi. Dlatego postępowanie upadłościowe należy uważać za dalsze prowadzenie przedsiębiorstwa. Z punktu widzenia ustawy o podatku przemysłowym ma to ten skutek, że przedsiębiorstwo w czasie postępowania upadłościowego winno wypełniać te same, jak i przed otwarciem upadłości, obowiązki wynikające z tej ustawy. Żadnego znaczenia nie ma tutaj fakt, że sprzedaż towarów (majątku) dłużnika w postępowaniu upadłościowym nie ma na celu jego zysku, a nawet zazwyczaj dokonuje się z jego stratą".

W wyroku z dnia 11 kwietnia

1935 r. 3 K 95/35 Sąd Najwyższy wywodzi jak następuje: „Obowiązek nabycia świadectwa przemysłowego obciąża właściciela przedsiębiorstwa lub też tego, kto z mocy ustawy przedsiębiorstwem tym kieruje i je reprezentuje, i podatek przemysłowy w formie świadectwa przemysłowego pobierany jest nie od odnośnych transakcyj na zysk obliczonych, lecz od samego przedsiębiorstwa jako takiego, przy czym obowiązek nabycia świadectwa przemysłowego istnieje, choćby z momentem otwarcia upadłości sam właściciel odnośnego przedsiębiorstwa stracił możność rozporządzania majątkiem, należącym do masy upadłościowej".

NTA w omawianym wyroku zajmuje stanowisko, że upadłość powoduje jedynie utratę przez upadłego prawa zarządzania majątkiem, nie powoduje natomiast żadnych zmian w przedsiębiorstie jako takim i zarządcy przedsiębiorstwa są uprawnieni do wykonywania w czasie upadłości wszelkich czynności, które ustawa o podatku przemysłowym kwalifikuje jako obrót; NTA zauważa przy tym, że „przedsiębiorstwo znajdujące się w stanie likwidacji ulega podatkowi na równi z innymi przedsiębiorstwami".

Wszystkie wyżej przytoczone wyroki w odniesieniu do konkretnego przypadku są słuszne, ale zdaniem naszym nie ujmują właściwego zagadnienia.

W myśl art. 1 pkt. a ustawy o podatku przemysłowym podlegają temu podatkowi handlowe, przemysłowe i inne na zysk obliczone przedsiębiorstwa

Nie ulega wątpliwości,, że ustawa ma na względzie przedsiębiorstwo w ruchu, tj. wykonywujące albo mogące wykonywać charakterystyczne dla danego przedsiębiorstwa czynności. Możliwe jest jednak zaniechanie prowadzenia istniejącego przedsiębiorstwa. Jeśli temu zaniechaniu kupiec daje wyraz i nie dokonywa żadnych czynności charakterystycznych dla prowadzenia przedsiębiorstwa (np. zamyka sklep), takie przedsiębiorstwo nie podlega podatkowi przemysłowemu.

„Jeśli przedsiębiorstwo dalej istnieje, powiada prof. Allerhand (OPA 1936, poz. 1621), to należy od niego uiszczać nadal wszelkie opłaty i daniny publiczne i należy dokonywać wszelkich czynności prawnych, jakie są wymagane w celu wymierzenia opłat lub dla spełnienia obowiązku. W szczególności należy też nabywać świadectwo przemysłowe, a tylko wtedy nie jest potrzebne, gdy... postanowiono zaniechać prowadzenia przedsiębiorstwa i faktycznie też zaprzestano ją prowadzić".

Ani sam fakt ogłoszenia upadłości ani sam fakt likwidacji nie przesądzają kwestii, czy przedsiębiorstwo jest prowadzone czy też unieruchomione.

W zasadzie, jeśli w masie upadłości znajduje się przedsiębiorstwo, powinno być ono dalej promadzone a następnie, jeśli nie zostaje zawarty układ, sprzedane w całości. Ale syndyk może również zaniechać prowadzenia przedsiębiorstwa (art. 114 prawa upadłościowego), dając temu wyraz w czynach pozytywnych i przez powstrzymanie się od dokonania jakichkolwiek czynności

charakterystycznych dla przedsiębiorstwa (zwalnia pracowników, zamyka sklep, nie dokonywa żadnych transakcyj).

Likwidatorzy mają za zadanie zakończenie interesów bieżących, ściągnięcie wierzytelności, wypełnienie zobowiązań, spieniężenie majątku, a nowe interesy mogą zawierać tylko wówczas, gdy to jest potrzebne dla ukończenia dawnych—tak w identycznych wyrazach określa zadanie likwidatorów KH w art. 132, 271 i 452, dotyczących spółki jawnej, spółki z ogr. odp. i spółki akcyjnej. Z tego wynika (i taka jest potrzeba życiowa), że w zasadzie likwidatorzy kontynuują prowadzone przedsiębiorstwo w celu korzystnej jego likwidacji.

Ale mogą likwidatorzy również zaniechać prowadzenia przedsiębiorstwa.

Jeśli więc ogłoszenie upadłości lub otwarcie likwidacji nie wyklucza możliwości prowadzenia lub zaniechania prowadzenia przedsiębiorstwa, ustawa zaś ustanawia obowiązek podatkowy tylko w wypadku prowadzenia przedsiębiorstwa, należy w interesującej nas kwestii postawić następującą tezę:

W czasie toczącego się postępowania upadłościowego lub likwidacji obowiązek podatkowy z zakresu ustawy o podatku przemysłowym istnieje tylko w tym wypadku, gdy przedsiębiorstwo kupca jest w ruchu — choćby ten ruch miał na celu zlikwidowanie przedsiębiorstwa.

OKÓLNIKI

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU Z DNIA 22 MARCA 1937 R. L. D. V. 20780/2/37

w sprawie przyznania Związkowi Spółdzielni Rolniczych i Zarobkowo - Gospodarczych R. P. — Centrali w Warszawie i Oddziałom Okręgowym tego Związku uprawnień, przewidzianych w art. 46 ustawy o państwowym podatku dochodowym i art. 40 ustawy o państwowym podatku przemysłowym od obrotu.

(Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 8 z 1937 r., poz. 265)

Ministerstwo Skarbu na zasadzie art. 4 Ordynacji Podatkowej z dnia 15 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 14 z 1936 r., poz. 134) oraz art. 46 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R, P. Nr 2 z 1936 r. poz. 6) i art, 40 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr 46 z 1936 r. poz. 339) udziela Związkowi Spółdzielni Rolniczych i Zarobkowo-Gospodarczych R. P. — Centrali w Warszawie i oddziałom okręgowym tego Związku w Białymstoku, Krakowie, Lublinie, Lwowie, Łucku, Poznaniu, Toruniu i Warszawie zezwolenia na składanie w imieniu spółdzielni, należących do wymienionego związku: zeznań, wyjaśnień i odwołań, dotyczących wymiaru państwowego podatku dochodowego i przemysłowego oraz na uiszczanie należności z tytułu tych podatków.

Dyrektor Departamentu:
(—) Dr. Lubowicki

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU Z DNIA 10 KWIETNIA 1937 R. L. D. V. 20380/2/37

o stosowaniu przepisów art. 6 ust. 2 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr 2 z 1936 r. poz. 6) i § 14 p. 6 rozporządzenia wykonawczego do tej ustawy (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr. 40 poz. 301), w sprawie jednorazowego odpisania wartości przedmiotów, których zwykły okres zużycia nie przekracza lat pięciu.

(Dz. Urz. Min. Sk. 1937, Nr. 10, poz. 350).

W związku z przepisami art. 6 ust. 2 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr. 2 z 1936 r., poz. 6) i § 14 rozporządzenia wykonawczego do tej ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 40 z 1936 r., poz. 301), zezwalającymi na jednorazowe odpisanie wartości przedmiotów, których okres zużycia nie przekracza lat pięciu, Ministerstwo Skarbu podaje poniższy wykaz przedmiotów, które w myśl powołanych przepisów mogą być przez płatników prowadzących prawidłowe księgi jednorazowo spisane na straty w tym roku operacyjnym, w którym zostały nabyte. Ponieważ jednak z natury rzeczy wykaz ten nie może obejmować wszystkich przedmiotów, wchodzących pod tym tym względem w rachubę, przeto Ministerstwo Skarbu poleca nie kwestionować jednorazowego odpisania wartości przedmiotów nie objętych niniejszym wykazem, o ile całkowita wartość przedmiotu nie przewyższa **kwoty 200 złotych.**

W razie wątpliwości co do okresu używalności przedmiotów, nie wymienionych w tym wykazie względnie, jeżeli całkowita wartość tego rodzaju przedmiotu przekracza 200 złotych, należy zasięgać opinii biegłych.

Celem przeprowadzenia kontroli przedmiotów spisywanych od razu na straty winny władze wymiarowe w wezwaniach sporządzonych w trybie art. 83 ordynacji podatkowej (Dz. U. R. P. Nr. 14 z 1936 r. poz. 134) według wzoru druku przewidzianego w § 242 instrukcji podatkowej, żądać od płatników, korzystających z ulg z art. 6 ust. 2 powołanej ustawy specyfikacji przedmiotów, spisanych jednorazowo w danym roku operacyjnym na straty.

Specyfikacja ta powinna zawierać nazwę przedmiotu oraz jego wartość i rachunek wynikowy, przez który wartość przedmiotu została odpisana na straty.

Zarządzenia zawarte w niniejszym okólniku mają moc obowiązującą od roku podatkowego 1938 włącznie.

Wykaz przedmiotów, których okres zużycia nie przekracza pięciu lat.

A. Maszyny Aparaty.

1. Agitatory kwasowe dla rafinerii olejów i tłuszczów,
2. Akumulatory elektryczne wszelkie,
3. Aparaty i przyrządy przenośne do cięcia i spawania metali gazami przemysłowymi,
4. Aparaty i maszyny elektryczne jako to: prostowniki, przetworniki, oporniki, rozruszniki i wyłączniki wszelkiego rodzaju pracujące w kopalniach pod ziemią
5. Aparaty do natryskowego malowania i pokrywania metalami,
6. „ do zamykania skrzyń,
7. „ elektryczne:
   bezpieczniki paskowe i korkowe, wraz z gniazdami, sworzniam kapami
   bezpieczniki rurowe wysokiego napięcia,
   gniazda wtykowe,
   odłączniki wysokiego napięcia,
   przełączniki w trójkąt gniazda,

przełączniki zmiany kierunku obrotów,
przełączniki i wyłączniki do aparatów pomiarowych,
skrzynki automatyczne suche i olejowe,
skrzynki przyłączowe zwykłe,
skrzynki przyłączowe z bezpiecznikami,
wyłączniki i przełączniki drążkowe zwykłe, z kapami do zmontowania z tyłu tablic,
wyłączniki olejowe wysokiego napięcia,
wyłączniki słupowe,

8. „ do projekcji filmów (nieme) z przynależnymi częściami i instalacją,
9. „ do projekcji filmów (dźwiękowe) z przynależnymi częściami i instalacją
10. „ do nagrywania dźwięków na taśmie filmowej z przynależnymi częściami i instalacją (stałe),
11. „ do nagrywania dźwięków na taśmie filmowej z przynależnymi częściami i instalacją (ruchome),
. „ do nagrywania dźwięku podkładanego (dubbing),
13. „ do zdjęć filmowych na taśmie (statywowe) z przynależnymi częściami,
14. „ do zdjęć filmowych na taśmie (sprężynowe, ręczne) z przynależnymi częściami,
15. „ redukcyjne do redukcji filmów szerokości 35 mm na szerokość taśmy 16 mm z przynależnymi częściami i instalacją,
16. „ fotograficzne z przynależnymi częściami,
17. „ do wytwarzania siarczanu miedzi,
18. „ do wytwarzania materiałów wybuchowych inicjujących, jak piorunian rtęci, azotek ołowiu, acetylenek miedzi itp.,
19. „ do wytwarzania żywic sztucznych,
20. „ do wytwarzania nitrogliceryny, tetrylu itp.,
21. „ zawierające części szklane w przemyśle chemicznym,
22. „ porcelanowe, kamionkowe i emaliowane (kotły, wyparniki, itp.) w przemyśle chemicznym i farbiarskim,
23. „ do fabrykacji chlorku potasu, jak rynny, ślimaki,
24. „ do koncentracji roztworu kwasu siarkowego,
25. „ do odwadniania soli glauberskiej i otrzymania siarczanu sodu.
26. „ do mycia koksu,
27. „ farbiarskie we włókiennictwie,
28. „ gazowe do prasowania we włókiennictwie,
29. „ miernicze do kotłów i pras,
30. „ do wyświetlania beczek w browarnictwie,
31. Betoniarki,
32. Bębny i kalibry sortownicze,
33. Bębny w przemyśle garbarskim,
34. Bębny rozdzielcze z napędem pasowym do kamieni,
35. Chłodnice dla wasów i gazów żrących żeliwne, ołowiane, kamionkowe,
36. Deflegmatory w rafineri ch olejów i tłuszczów,
37. Desintegratory,
38. Desintegratory do mycia gazów na mokro w gazowniach,
39. Dźwigi budowlane i montażowe (przenośne lub przewoźne),

40. Elektrofiltry Cotrela w hutnictwie cynku,
41. Elektroobrabiarki ręczne jako to: elektrowiertarki, elektroszlifierki, elektropiły elektromłotki itd. do węgla, drzewa, metali itp.,
42. Filtry wszelkie (ssące, azbestowe, do kurzu itd.),
43. Folusze we włókiennictwie,
44. Froterki elektryczne,
45. Grzejniki elektryczne, i piecyki przenośne,
46. Kadzie z rurami i mieszadłami mechanicznymi do rozpuszczania garbnika,
47. Kołowrotki linowe i łańcuchowe elektryczne, powietrzne i ręczne pod ziemią,
48. Kopiarki filmów,
49. Korkownice,
50. Kotły krackowe w rafineriach nafty,
51, Krystalizatory żelazne i drewniane wyłożone ołowiem,
52. Kufy farbiarskie, kadzie do karbonozowania „Jigiery“ we włókiennictwie,
53. Kuźnie polowe,
54. Łamacze węgla i koksu,
55. Maszynki do czyszczenia rur i kotłów,
56. Maszynki do wiązania worków,
57. Maszynki do wyciągania korków,
58. Maszynki do zapalania ładunków wybuchowych w górnictwie,
59. Maszyny do cięcia gazami,
60. Maszyny do czyszczenia białych blach,
61. Maszyny do mycia butelek i mycia antałków,
62. Maszyny do piłowania drzewa przewoźne, z napędem mechanicznym,
63, Maszyny do odlewów natryskowych lub prasowanych,
64. Maszyny do składania: linotypy i monotypy,
65. Maszyny do torkretowania,
66. Maszyny do trzepania dywanów, elektryczne,
67. Maszyny do wywoływania taśmy filmowej z przynależnymi częściami i instalacją,
68. Maszyny odlewnicze pneumatyczne i elektryczne: do formowania, wytrząsania, przesiewania itd.
69. Maszyny podsadzkowe w kopalnictwie,
70. Maszyny specjalne do lutowania,
71. Młynki do mielenia ołowiu,
72. Młyny do mielenia soli,
73. Młyny do pirytów w przemyśle papierniczym,
74. Młyny kulowe do przemiału soli lub innych materiałów żrących,
75. Młyny odśrodkowe,
76. Montejuse do kwasów,
77. Motocykle
78. Nitownice pneumatyczne, elektryczne i mechaniczne,
79. Obrabiarki precyzyjne do metali,
80. Odkurzacze elektryczne,
81. Opory elektryczne,
82. Opryskiwacze,
83. Piaskownice,
84. Piece do topienia i rafinerii ołowiu i metali,
85. Piece do wypalania tarcz szlifierskich przy białym żarze,
86. Piece elektryczne laboratoryjne,

87. Piece o temperaturze powyżej 1200^{0},
88. Piece przenośne,
89. Piecyki do ogrzewania wagonów do piwa,
90. Płuczniki benzolu i naftalenu,
91. Pneumatyczne młotki, nitownice, wiertarki i d.
92. Podgrzewacze elektryczne nitów.
93. Podnośniki do naftalenu i siarczanu amonu do pirytów:
94. Pompy do kwasów, ługów i cieczy żrących,
95. Pompy do płynów gorących,
96. Pompy do szlaki (piaskowe) do odpopielania urządzeń kotłowych,
97. Pompy kopalniane, szybowe,
98. Pompy przenośne i przewoźne,
99. Pompy studzienne, odśrodkowe,
100. Pompy ściekowe i do wykopów, do szlamu i mułu,
101. Przegrzewacze gazów,
102. Przesiewacze i sita mechaniczne,
103. Przewijaczki filmów z przynależnymi częściami i instalacją,
104. Przyczepki do samochodów ciężarowych,
105. Reflektory świetlne do atelier z przynależnymi częściami,
106. Retorty żelazne, żeliwne w przemyśle chemicznym,
107. Rowery osobowe i towarowe
108. Rozlewaczki butelkowe,
109. Ruszty i sita sortownicze żelazne i metalowe,
110. Samochody ciężarowe,
111. Samochody osobowe,
112. Sikawki strażackie motorowe, przenośne,
113. Silniki elektryczne pracujące w działach o zawartości w powietrzu wilgoc kwasów żrących lub pyłów,
114. Silniki pneumatyczne do rynien w kopalnictwie,
115. Silniki spalinowe szybkobieżne (powyżej 600 obrotów na minutę) do 10KM i przenośne,
116. Sprężarki powietrza przewoźne i ręczne,
117. Stoły dźwiękowe montażowe z przynależnymi częściami i instalacją (do montowania filmów dźwiękowych),
118. Stoły montażowe do montowania filmów (niemych) z przynależnymi częściami i instalacją,
119. Stoły trickowe do zdjęć filmowych rysowanych, napisów i tricków filmowych z przynależnymi częściami i instalacją,
120. Traktory,
121. Urządzenia akustyczne w kinematografice,
122. Urządzenia do badania wytrzymałości brykietów,
123. Urządzenia do badania wytrzymałości opon samochodowych,
124. Wagi stołowe i dziesiętne z odważnikami,
125. Wentylatory gazowe i pracujące powietrzem z zawartością par kwasów lub pyłów żrących,
126. Wiertarki elektryczne szybkoobrotowe,
127. Windy ratunkowe w górnictwie,
128. Wirówki do kwasów i ługów,
129. Wózki akumulatorowe,
130. Wózki silnikowe,

131. Wrębówki elektryczne i powietrzne,
132. Wytwornice acetylenowe i wodorowe, przewoźne,
133. Wywroty obrotowe w kopalnictwie i hutnictwie,
134. Zamykarki puszek blaszanych,

(c. d. n.)

USTAWY, ROZPORZĄDZENIA I ZARZĄDZENIA

Dziennik Ustaw R. P. Nr 30 z dn. 20 kwietnia 1937 r.

Ustawy — o zmianie prawa o ustroju sądów powszechnych (poz. 220); — o dobrach skonfiskowanych przez byłe rządy zaborcze uczestnikom walk o niepodległość i będących w posiadaniu związków samorządowych (poz. 221); — w sprawie zmiany rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych (poz. 222); — o szkodnictwie leśnym i polnym (poz. 224); — w sprawie zmiany rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o nadzwyczajnych komisjach rozjemczych do załatwiania zatargów zbiorowych pomiędzy pracodawcami a pracownikami w przemyśle i handlu (poz. 226).

Rozporządzenie Ministrów — Skarbu w sprawie zmiany rozporządzenia z dnia 27 października 1936 r. o zniżkach celnych i zwolnieniach od cła (poz. 227); — Skarbu w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o ulgach w spłacie długów posiadaczy gospodarstw wiejskich oraz rolniczych przedsiębiorstw i instytucyj w bankach państwowych (poz. 228); — Skarbu o zwolnieniu od cła kukurydzy i końskiego zębu (poz. 229).

Dziennik Ustaw R. P. Nr 31 z dn. 24 kwietnia 1937 r.

Ustawy — o układach zbiorowych pracy (242); — o skracaniu czasu pracy w górnictwie węglowym (poz. 243); — o zmianie ustawy z dnia 22 marca 1933 r. o przeznaczeniu wpływów z kar pieniężnych na akcję kulturalno oświatową i opiekuńczą na rzecz robotników (poz. 244).

Rozporządzenia Ministrów — Skarbu o klasyfikacji gruntów pod wodami (poz. 246); — Skarbu w sprawie rozporządzenia z dnia 27 października 1936 r. o zniżkach celnych i zwolnieniach od cła (poz. 247); — o zmianie rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 29 października 1929 r. o regulowaniu cen przedmiotów powszedniego użytku (poz. 248); — Spraw Wewnętrznych w sprawie wejścia w życie przepisów o nabywaniu nieruchomości w pasie granicznym (poz. 249).

Dziennik Urzędowy Ministerstwa Skarbu Nr 10 z dn. 20 kwietnia 1937 r.

Okólnik — sprawie kasowania znaczków stemplowych na podaniach i świadectwach urzędowych (poz. 349); — o stosowaniu przepisów art. 6 ust. 2 ustawy o państwowym podatku dochodowym (DUPR, nr 2 z 1936 r. poz. 6) i § 14 poz. 6 rozporządzenia wykonawczego do tej ustawy (DUPR, 1936, nr 40, poz. 301) w sprawie jednorazowego odpisania wartości przedmiotów, których zwykły okres zużycia nie przekracza lat pięciu (poz. 350); — w sprawie zwolnienia Banku Gospodarstwa Krajowego od obowiązku dołączania wykazów potrąceń przy wpłacaniu podatków dochodowego od uposażeń, podatku specjalnego od wynagrodzeń, oraz dodatku komunalnego od podatku dochodowego (poz. 351).

KALENDARZ PODATKOWY

W maju 1937 r. płatne są następujące podatki:

Do 5 maja — podatek od enegii elektrycznej pobrany przez sprzedawcę w czasie od 16 do 30 kwietnia 1937 r.

Do 7 maja—podatek dochodowy od uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę wypłaconych przez służbodawcę w kwietniu 1937 r.

Do 20 maja — podatek od energii elektrycznej pobrany przez sprzedawcę w ciągu pierwszych 15 dni maja 1937 r.

Do 25 maja — zaliczka miesięczna w wysokości podatku od obrotu osiągniętego w miesiącu kwietniu 1937 przez a) przedsiębiorstwa handlowe I i II kategorii świadectw, prowadzące prawidłowe księgi handlowe, b) przedsiębiorstwa przemysłowe I, II, III i IV kategorii świadectw, prowadzące prawidłowe księgi i c) spółki akcyjne, spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, spółdzielnie, a nadto inne przedsiębiorstwa, które są obowiązane do publicznego ogłaszania sprawozdań o swych operacjach lub do składania sprawozdań do zatwierdzenia.

Do 31 maja — podatek przemysłowy od obrotu za rok 1936 przez wszystkie przedsiębiorstwa handlowe i przemysłowe oraz zajęcia przemysłowe i samodzielne wolne zajęcia zawodowe, o ile nakaz płatniczy został doręczony do dnia 1 maja (włącznie) 1937 r. W razie doręczenia nakazu po dniu 1 maja 1937 r. termin płatności upływa z 30 dniem po doręczeniu nakazu.

Do 1 czerwca — przedpłata na podatek dochodowy na rok 1936 przez osoby prawne.

Nadto płatne są zaległości odroczone lub rozłożone na raty z terminami płatności w maju 1937 oraz podatki, na które płatnicy otrzymali nakazy płatnicze z terminem płatności w maju 1937.

PORADNIA

Ch. K.

I. W przedsiębiorstwie sprzedaży skór miękkich pochodzenia zagranicznego zachodzi mała **różnica między remanentem a księgą składową.** Różnica wynosi około 1 pro mille. Różnica ta wynikła z następujących przyczyn: 1) przedsiębiorstwo zmuszone jest przy sprzedaży odrzucać podziurawione końce skórek; 2) zakup towarów zagranicznych odbywa się w stopach, zaś sprzedaż według obowiązujących przepisów winna odbywać się w decymetrach kwadratowych wskutek czego zachodzą nieraz omyłki przy obliczaniu. **Czy tego rodzaju ubytek może prowadzić do dyskwalifikacji ksiąg? „Zważywszy, że wpisy do księgi magazynowej są dokonywane na podstawie dokumentów przychodowych i rozchodowych, nie można z góry wykluczyć rozbieżności między stanem książkowym i stanem rzeczywistym, powiada NTA w jednym ze swoich wyroków (17 października 1935, l. rej. 238/34 i 676/34). Chodzi tylko o to, z jakiej przyczyny powstały różnice i jakiego są one rodzaju. Jeżeli różnice powstały wskutek zdarzeń, nie obracających się w sferze woli przedsiębiorcy, jak np. wskutek zniszczenia towaru lub innego ubytku zwyczajnego, wskutek kradzieży itp., to rzeczywiście nie mogą one prowadzić do wniosku, że rachunkowość jest prowadzona wadliwie. Celem uzgodnienia bowiem stanu książkowego remanen-**

tów towarowych ze stanem rzeczywistym pozostałości towarów, sporządza się właśnie inwentarz, czyli szczegółowy spis towarów w dacie bilansowania, i cyfrowe dane tego spisu porównuje się z wynikami zamknięć właściwych rachunków. Spostrzeżone różnice są następnie przedmiotem badania przyczyny".

II. **Czy można odliczyć od dochodu podlegającego opodatkowaniu koszty utrzymania żony, jeżeli żona pracuje w przedsiębiorstwie jako korespondentka i pomocnica buchaltera** Zezwala na to ust. 2 art. 6 ustawy o podatku dochodowym. To odliczenie można uskutecznić tak książkowo, przez umieszczenie odpowiedniej pozycji na rachunku kosztów handlowych, jak i poza księgami — przez potrącenie odpowiedniej kwoty od zysku bilansowego.

II. **Czy należy sporządzić dwa inwentarze--na 31 grudnia i 1 stycznia!** Art. 57 Kodeksu Handlowego stanowi, że kupiec powinien sporządzić inwentarz „na koniec każdego roku obrotowego". A więc ustawa wymaga sporządzenia inwentarza **tylko raz jeden** — przy zamknięciu roku operacyjnego. Inwentarz końcowy jest jednocześnie inwentarzem początkowym.

L.

I. **Jeśli władza wymiarowa zakwalifikuje jakąś pozycję jako inwestycyjną, jakkolwiek figuruje ona książkowo jako wydatek eksploatacyjny, podatnik jest uprawniony skorygować odpowiednio następne zestawienie bilansowe i odpisać odpowiednią kwotę na amortyzację.**

II. Księgowość nie toleruje fikcyj: jeśli inwentarz został sporządzony po dniu 31 grudnia, należy pod inwentarzem umieścić datę faktycznego jego sporządzenia.

J. F. Łódź. Ob. wyżej odpowiedź dla Ch. K.

Nr. 11. Nie czekając na otrzymanie rozliczeń od kontrahenta, zamknął Pan rachunki na dzień 31 grudnia 1936 r. w następujący sposób: zarezerwował Pan na podstawie posiadanych za poprzednie lata rozliczeń z danym kontrahentem pewne kwoty, którymi obciążył Pan Rachunek Kosztów Handlowych a uznał Rachunek Sum Przechodnich; w styczniu b. r. po otrzymaniu rozliczenia i wobec niezgodności tego rozliczenia z kwotami zarezerwowanymi, wystornował Pan rezerwowane kwoty, uznając Rachunek Kosztów Handlowych i obciążając Rachunek Sum Przechodnich; wreszcie na podstawie otrzymanego rozliczenia obciążył Pan Rachunek Kosztów Handlowych i uznał Rachunek Dostawców. Czy podobny sposób księgowania może zdyskwalifikować księgi? **Rezerwowanie pewnych kwot na straty, dające się przewidzieć, jest dopuszczalne i tego rodzaju straty są potrącalne przy ustalaniu zysku podlegającego opodatkowaniu.** „Sumy, odłożone na wyrównanie prawdopodobnych i dających się przewidzieć strat, należą do wydatków potrącalnych przy obliczaniu dochodu z przedsiębiorstw prowadzących prawidłowe księgi handlowe", wywodzi wyrok NTA z dnia 9 października 1931 r., l. rej. 1401/29.—Abstrahując od kwestji celowości Pańskiego sposobu księgowania, stwierdzić więc należy, że nie zawiera on błędu dyskwalifikującego księgi.

Wydawca: Księgarnia Prawnicza, Warszawa, Senatorska 8
Redakcja: Warszawa, Zielna 12 m. 7, tel. 245-31
Administracja: Warszawa, Senatorska 8, tel. 516-50
Konto P. K. O. 22.308 — Przekaz rozrachunkowy Nr. 176 — Rękopisów nie zwraca się

Prenumerata wraz z przesyłką zł. 1.50 miesięcz., 4.50 kwart., 9.— półroc., 18 rocznie
Ceny ogłoszeń: 1 str. zł. 200—1/2 str. zł. 100—1/4 str. zł. 50—1/8 str. zł. 25

Redaktor odpowiedzialny: **Józef Filip Hoppenfeld** Druk. Wydawnicza, Warszawa, Kacza 15